Таким образом, можно предположить, что исконность аффикса в большей степени, нежели исконность деривационной базы, влияет на продуктивность словообразовательного процесса и образование гибридов в английском языке.

На базе онлайн-сервиса GoogleNgramViewer нами также был проведен сопоставительный анализ частотности производящего прилагательного и производного гибридного существительного с суффиксом *-ness*, а также производящего глагола и производного гибридного существительного с суффиксом *-ment*. Было установлено, что частотность гибридных дериватов примерна такая же, как частотность их производящих единиц, т.е. субстантивные суффиксы разного происхождения не оказывают существенного влияния на коммуникативную значимость производного гибрида.

К. Масэ

КРЫНІЦЫ ПРЭЦЭДЭНТНАГА ВОБРАЗА РАЮ Ў СУЧАСНАЙ БЕЛАРУСКАЙ ПАЭЗІІ

Прэцэдэнтны змест паэтычнага твора ўяўляе сабой адзін з найважнейшых складнікаў, што ўтвараюць яго вобразны падмурак. На матэрыяле сучаснай беларускай паэзіі мы прааналізавалі крыніцы аднаго з прэцэдэнтных вобразаў – вобраз пэўнага казачнага свету/краіны/горада.

У сучаснай беларускай паэзіі гэты вобраз распрацоўваецца ў рамках некалькіх тыпаў дыскурсу, якія служаць крыніцамі адпаведных прэцэдэнтаў. Часцей за ўсё гэта:

1) біблейскі (старазапаветны), які рэалізуецца ў звароце да архетыпічных элементаў Эдэмскага саду і суправаджаецца ідэяй выгнання;

2) арыентальны, да якога мы адносім алюзіі да міфалагічнай і рэлігійнай канцэптасфер азіяцкіх культур;

3) антычна-еўрапейскі, які ўключае ў сябе канцэпты «залатога веку», страчанай Атлантыды, космасу як дасканалага парадку ўсіх рэчаў, ідэі меры, гармоніі, месца чалавека ў сістэме светабудовы і т.п.;

4) скандынаўскі, у свядомасці беларускага паэта звязаны з сакралізацыяй вобразаў зімы, поўначы, а таксама суровых умоваў жыцця і г.д.

5) славянска-язычніцкі, увасабленнем характва, моцы і шчасця ў якім з’яўляецца вобраз выспы Буяна, а таксама адушаўлёная і абагаўлёная прырода;

6) сацыяльна-ўтапічны, які пазбаўлены міфічнай канатацыі і апелюе да канцэпцый ідэальнага грамадскага жыцця. У выпадку беларускай паэзіі міф увасоблены ў ідэі сумавання па «вечна недасяжнай» Радзіме;

7) персаналізаваны, у рамках якога аўтарам ствараецца індывідуальны комплекс паняццяў для выражэння асабістай міфалагічнай рэчаіснасці.

Агульнымі для пералічаных форм рэпрэзентацыі вобраза раю ёсць ідэі цыклічнасці часу і «лакалізацыі» міфічнага краю на метафізічным усходзе або поўначы. Для беларускай ментальнасці культываванне ўтапічных вобразаў уяўляецца вельмі рэсурсным у плане рэканструкцыі дрэва народнай міфалогіі з усім тым станоўчым дыдактычным, пазнавальным і матывавальным досведам, што нясуць у сабе ўсе светлыя міфічныя вобразы, цэнтральным з якіх, верагодна, з’яўляецца вобраз раю.